

És a punt d'acabar-se la legislatura. Té ganes de continuar de conseller de Governació?

—Josep Gomis ha fet sempre en política el que el partit li ha dit que s'havia de fer. En aquests moments el president i el partit decidiran.

—¿Quin balanç fa de la seva gestió?

—Si analitzo el programa que ens vam imposar per a aquesta legislatura sobre el paper em queda aquella tranquil·litat de dir que hem complert el nostre deure, hem fet el que havíem de fer.

Si ho miro des de la il·lusió i la utopia hi ha algunes coses que m'hauria agradat de fer i acabar i que en canvi estan una mica penjades, com és el cas de les diputacions. I, això ha estat així no per manca d'interès i voluntat política, sinó perquè objectivament hi ha hagut unes dificultats que ho han endarrerit molt. Aquesta continua sent una assignatura pendent. Sortosament, aquests dies hem signat amb al Diputació de Girona els traspessos de Cultura.

—¿En el moment fort de les crítiques contra el seu passat de col·laboració amb el règim franquista va pensar que no acabaria la legislatura?

—No ho he pensat mai, perquè anteriorment havia fet sis eleccions. Jo vull creure que les crítiques eren ben intencionades, però sense un coneixement total de quin havia estat el meu procedir en aquesta època.

—¿Vostè considera que ha superat aquesta assignatura del seu passat?

—Aquesta pregunta, l'hauria de fer jo. De totes maneres si he de jutjar per les actituds que trobo respecte a mi, penso que sí.

—S'ha gastat més premsa parlant de la seva relació amb el franquisme i de la seva actuació en el cas Bescompte que no de la seva gestió...

—Des d'un punt de vista de crítica sí. Poques vegades lleigeixo una crítica de gestió. Hi va haver un allau de crítiques al començament, que després es van repetir en el cas Bescompte. Sempre vaig pensar que era una bullida fora de lloc.

—¿La Junta de Seguretat és un desastre?

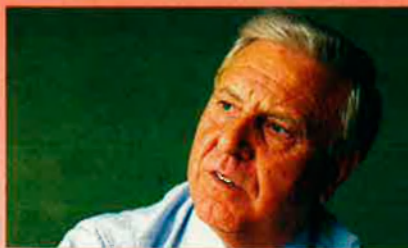
—La Junta de Seguretat fins ara ha estat un petit desastre. Després de les dues últimes reunions sembla que hi hagi una mica de llum; que pugui arribar a ser l'instrument que s'havia pensat. Fins ara no ha estat així; esperem que un dia un pugui arribar a ser-ho. Més que un petit desastre ha estat inoperant.

—L'oposició socialista ha remarcat

que mentre el president deia que la Junta de Seguretat era un desastre, vostè sortia optimista de les reunions.

¿El president Pujol és més crític que vostè en aquest punt?

—No. El president té raó i jo també he dit el mateix. No hi ha contradicció. El

CARME PUÉRTOLAS

"Si ara ens diguessin: us heu de fer càrrec de cinc comissaries de Barcelona, no podríem fer-ho"

que passa és que després de l'última reunió jo vaig sortir dient que per primera vegada s'havia parlat de la seguretat dels ciutadans de Catalunya. I, per tant hi havia un punt d'inflexió. El que passa és que això ara s'ha de materialitzar. Cosa que no ha passat. Jo vaig donar un missatge d'esperança pensant que les coses podien canviar.

—¿Aquest tema no és massa seriós perquè cada dia canviï la valoració de les relacions amb el govern central?

CARME PUÉRTOLAS

"Vam acordar el finançament i encara no hem cobrat ni una pesseta"

—Això no és veritat. Les relacions personals són bones. Però fins ara l'actitud política de la representació estatal a la junta ha estat tancada i de recel. Ho he dit moltes vegades, la junta només ha servit per a fiscalitzar els mossos d'esquadra.

—Sembla que el president Pujol pensa que el dolent de la pel·lícula és més Ferran Cardenal que no Corcuera...

—Miri, quan seiem en una taula de la Junta de Seguretat, a una banda hi ha el govern central i a l'altra hi ha la Generalitat. No es pot singularitzar la qüestió en una persona. Ara, també és cert que amb el ministre Corcuera i amb Rafael Vera hem tingut uns interlocutors que, malgrat les dificultats, han estat més dialogants i més disposats a arribar a acords. La relació amb el ministre Corcuera ha estat més positiva.

—¿Martí Jusmet, delegat del govern central a Catalunya, quin paper té en aquesta pel·lícula?

—En els últims acords de finançament ha fet un paper importantíssim. Ell va ser una peça molt important a l'hora d'aconseguir aquests acords que han estat decisius.

—¿Quan diu que la Generalitat anirà al límit de les seves competències, exactament què vol dir?

—Que la policia base de Catalunya sigui la policia local amb el suport de la policia autonòmica i que els cossos i forces de seguretat de l'Estat es dediquin a aquelles funcions extra i supracomunitàries, que els són reservades.

El que passa és que aquest és un procés lent. En aquest moment tenim 1.124 mossos d'esquadra i al juny en sortiran 350 més. A poc a poc hem d'anar assumint responsabilitats i serveis policíacs, però això s'ha de fer al ritme del nostre creixement. Per tant, tampoc avui no podríem assumir tot el que voldríem. Entenem que el nombre òptim perquè els mossos surtin ben formats és de 350 per promoció.

—¿Si l'he entès bé vol dir que el problema és de creixement?

—La policia és una qüestió molt seriosa. I la selecció, formació i professionalitat són factors importantíssims. És cert que és un procés més lent del que voldríem però també és cert que és irreversible. Quan surtin 350 mossos al mes de juny els dedicarem a nous serveis policíacs i a engruixir funcions com la brigada de menors, l'ecològica o la brigada del Joc. Així assumirem per substitució els diferents serveis.

—Vostè parla de substitució, però vostè és conscient que per a un ciutadà català la policia autonòmica no substitueix ningú...

—Sóc conscient que fins ara hem substituït poques coses. Hem substituït en presons, en joc, en menors i altres

serveis que feia la policia nacional. La imatge de substitució és donarà el dia que a moltes comarques hi hagi la presència de mossos d'esquadra que hagin substituït les comissaries de la policia nacional. Però ara materialment és impossible de fer-ho.

—*¿Es a dir que el problema no és de competències?*

—No.

—*¿Amb això vol dir que el govern central no posarà cap impediment perquè la policia autonòmica substitueixi la policia nacional espanyola?*

—Ho va dir el ministre

—*¿I vostè s'ho creu?*

—El ministre Corcuera quan ha dit una cosa, fins ara l'ha complerta. Li pot costar més o menys, decidir-la, però un cop l'ha decidida, mai no ens ha enganyat. Jo estic convençut que això anirà d'aquesta manera i tothom ha de tenir aquesta mateixa convicció.

—*¿Però això quan passarà?*

—Aquesta és la dificultat. La realitat dona el que dona. No hi ha més possibilitats. Si ara ens diguessin: us heu de fer càrrec de cinc comissaries de Barcelona, no podríem fer-ho.

—*¿Però és un problema polític?*

—Sí que és un tema polític. Però s'han de distingir dues coses. Per un costat, nosaltres

no tenim competències sobre determinats cossos de seguretat, però com a govern tenim la responsabilitat de la seguretat de Catalunya. Per un altre costat, tenim una policia autonòmica que va creixent segons les seves possibilitats per anar substituint tot allò que siguin les seves competències. Aquestes competències són de policia administrativa, de policia judicial i d'ordre públic, per tant sense límit fins al final. Això sí, hi ha coses que queden al marge, que són el trànsit i allò que constitucionalment està reservat a les forces de l'estat.

Un altre problema que es genera és que nosaltres no podem quedar al marge de la seguretat de Catalunya i per tant volem saber què fan les forces de seguretat de l'Estat. Ens agradaria d'arribar a una situació final on nosaltres tinguéssim aquesta responsabilitat. Això s'ha de produir per delegació del govern.

—*¿Aquest objectiu té calendari?*

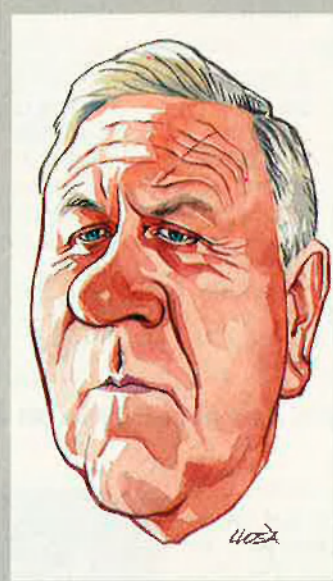
—En política aquestes coses no se saben mai. No sé quan serà. Ja ho he dit, hi ha dos fronts diferents.

—*¿Tenir les competències de trànsit és un tema prioritari?*

—És important. La negativa a donar-nos informació sobre aquest punt quan estem creant un instrument importantíssim per a corregir la tendència accidentalista de Catalunya, és un fet gravíssim que nosaltres hem denunciat.

—*¿Quina és la temperatura ambiental de la seva relació amb el govern central?*

—Això no se sap mai. Hi ha dies que estàs content, però l'endemà no. Per exemple, vam acordar el finançament i encara no hem cobrat ni una pesseta.

Flors i pedres

L'entrada de Gomis al Govern de la Generalitat va ser polèmica. El seu passat polític franquista ha estat la seva creu. Ell va aguantar impassible. No en va té fama de polític per sobre de tot. Després van venir les pedres contra casa seva pel Pla de Residus. Això el va trasbalsar. En aquella ocasió ni tocar el piano, ni haver fet teatre de menut, ni les flors que sempre té al seu despatx li van servir per a parar el colp.

—*¿Quin paper tindrà la policia autonòmica en els Jocs Olímpics?*

—Amb els recursos que tenim ens encarregarem de la vigilància i control de les instal·lacions olímpiques de la Generalitat. També tindrem la responsabilitat pel que fa a protecció civil.

—*¿Els grans temes de Seguretat dels Jocs no passaran pel govern de la Generalitat?*

—No, tot al contrari. Nosaltres hi hem participat des del primer dia. No hi ha un sol programa de seguretat en què nosaltres no hàgim participat; però tornem a estar al que dèiem abans, durant les Olimpíades nosaltres tindrem 1.500 mossos d'esquadra i la gent necessària per a la seguretat dels Jocs va de 35.000 a 40.000 persones. De totes maneres, el funcionament de la seguretat olímpica ha estat la contraposició del model de la Junta de Seguretat.

—*¿Que Convergència hagi abonat la*

Llei Corcuera implica alguna negociació respecte a la policia autonòmica?

—No hi té res a veure.

—*¿Com justifica el suport del seu partit a aquesta llei?*

—Aquesta llei té molts detractors perquè hi havia dos articles que tal com estaven redactats podien afectar els drets i les llibertats dels ciutadans. Ens fa l'efecte que amb les esmenes que s'hi han introduït i les aportacions que hi hem fet ja no és així. Una cosa era l'avant-projecte i l'altra la Llei.

—*Al principi de l'entrevista parlàvem de si vostè havia superat les crítiques pel seu passat. Però el que diuen que no ha superat és el rebuig del seu poble, Montblanc, sorgit arran del Pla de Residus Industrials.*

—Això és un error. Jo a Montblanc, des del primer dia del problema dels abocats, no hi he tingut cap enfrontament. Només tinc proves de solidaritat.

—*Però a vostè li van apedregar la casa...*

—Però no va ser gent de Montblanc. Després de les manifestacions un grup de gent molt diversa, gent que se sentia molt ferida, i anaren per casa i l'apedregaren. De tots els habitants que té Montblanc, d'aquesta població només hi anaven vint-i-cinc persones.

—*¿De totes les crítiques que li han fet, aquesta és la que més li ha dolgut?*

—El que més mal et fa és allò que feix els teus sentiments. Jo estimo molt Montblanc, vaig ser alcalde d'aquest poble, és el meu poble, és la meua terra. Aleshores quan vaig trobar aquella passió, aquella violència, em va fer molt de mal. Me'n vaig sentir moltíssim, perquè jo era un membre del govern i allò era una resposta. A mi em tenien a prop i els semblava que jo hauria d'haver tingut una actitud més dura amb els abocats. Per tant, em vaig sentir ferit des de molts punts de vista. Per una banda, em va dordre veure gent que es movia tan irracionalment i per una altra, veure que nosaltres mateixos no havíem estat capaços d'explicar-nos millor. Tot això em va fer patir, però també és cert que van ser uns dies. Després va venir molta gent a dir que li sabia greu.

Assumpció Maresma